

Arrest

nr. 161 248 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. LATRUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 april 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf als begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in Litouwen en dit met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer in België.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 september 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 12 oktober 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 110quinquies, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden door :

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd :

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten! over binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41 bis (afgeleverd op 17/04/2015 en geldig 4 maanden). Zo legt betrokkene geen machtiging voor om in België een activiteit uit te oefenen als werknemer (een arbeidskaart B) of het bewijs van vrijstelling van een dergelijke machtiging. Bovendien legt betrokkene ook geen uittreksel strafregister voor van Litouwen en evenmin het medisch attest.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied van het Rijk binnen 30 dagen te verlaten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“schending van de formele motiveringsplicht

Overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de aangevochten beslissing formeel te worden gemotiveerd.

Dit impliceert, aldus art. 3 van dezelfde wet, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

Met andere woorden moeten de feitelijke en juridische redeneringen die aan de grondslag van de beslissing liggen, in de akte zelf kunnen worden vastgesteld.

De vereiste van een afdoende motivering betekent tevens dat men geen genoegen kan nemen met geen motivering.

Schending van de materiële motiveringsplicht

Verweerster motiveert haar beslissing onvoldoende accuraat.

Er wordt niets gemotiveerd, dus voor verzoeker is het niet duidelijk waarom hij de gevolgen van zijn procedures niet mag afwachten.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.”

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Hij stelt als volgt:

“Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken.

Het terugsturen naar land van herkomst zou een totaal inopportune, disproportionele beslissing inhouden.

[A. D.] is goed geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij beheerst de Nederlandse taal.

Verzoeker is reeds volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij waar hij zich volledig thuis voelt en wil hier verder zijn leven opbouwen. De heer [D.] kan zich al zeer goed uitdrukken in de Nederlandse taal en staat bekend als een open en eerlijk persoon die hard wil werken. De heer [D.] staat te popelen om hier geregulariseerd te worden.

Uiteraard hoopt verzoeker na regularisatie vast werk te vinden.

Een van zijn collega's laat ook blijken in zijn getuigenis hoe hard verzoeker wenst te werken ...

De heer [D.] werkt hard aan zijn toekomst hier, maar deed dit ook al in het verleden.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat een gemotiveerde man zoals de heer [A. D.], de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen.

Verzoeker benutte reeds de kans om een nieuw leven op te bouwen tijdens zijn verblijf in België door zich in de Belgische samenleving te integreren.

Verzoeker deed alle moeite om de nodige documenten te verzamelen, maar werd aan het loket van het stadhuis verkeerd ingelicht. Daar werden zijn documenten niet aanvaard. Zoals ook meer dan duidelijk blijkt uit de data van de officiële documenten, waren deze al langer in het bezit van verzoeker. Bovendien lijkt het eerder aan DVZ om een waardeoordeel uit te spreken over deze documenten dan aan het stadhuis.

Het is meer dan duidelijk dat er een inbreuk was op de zorgvuldigheidsplicht.

Gelet op al het voorgaande zou het verder verblijf van verzoeker een echte meerwaarde betekenen voor onze Belgische samenleving.

Het terugsturen naar land van herkomst zou i.c. in strijd zijn met het E.V.R.M. en zou bovendien geheel onlogisch zijn.

Een regularisatie om humanitaire redenen dringt zich dan ook op.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat een gemotiveerde man zoals [D. A.], de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen.

Het is duidelijk dat een gedwongen verhuis naar Litouwen voor dit verzoeker nefast zou zijn.

Het mag meer dan duidelijk zijn de beslissing, met hierbij het bevel tot het verlaten van het grondgebied, zonder het verder verloop van zijn procedures en vooral van het wettelijk samenwonen af te wachten, een moeilijk te herstellen nadeel zullen opleveren voor verzoeker.”

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft wordt zo verwezen naar artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt voorzien in een motivering in feite, nu wordt geduid dat verzoeker niet alle vereiste documenten heeft voorgelegd teneinde aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van begunstigde van de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie en hij met name naliet volgende bewijzen voor te leggen: een arbeidskaart B of bewijs van vrijstelling hiervan, een uittreksel uit het strafregister uit Litouwen en een medisch attest. Verzoeker wordt verder bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze voorziene motiveringen kan verzoeker niet dienstig voorhouden als zou *“niets gemotiveerd”* worden. De voorziene uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een louter algemene stelling dat de motiveringen niet afdoende zouden zijn, zonder dat in dit verband enige concrete toelichting wordt verstrekt, laat de Raad in casu ook niet toe alsnog enig gebrek in de formele motivering vast te stellen. Verzoekers betoog mist verder ook de vereiste duidelijkheid waar hij betoogt dat *“het niet duidelijk [is] waarom hij de gevolgen van zijn procedures niet mag afwachten”*. Er blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen enige andere procedure lopende had, laat staan dat kan worden vastgesteld dat hieromtrent zou dienen te worden gemotiveerd.

Waar verzoeker in de bestreden beslissingen een *“terugleiding naar de grens”* leest, kan de Raad verder enkel vaststellen dat verzoeker weliswaar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten doch zonder dat dit bevel gepaard gaat met een terugleiding naar de grens. Verzoeker wordt de mogelijkheid gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten. De motivering vermeldt zo duidelijk dat hem een termijn van dertig dagen wordt gegeven om gevolg te geven aan dit bevel.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu stelt de Raad, gelet op de stukken van het administratief dossier, vast dat verzoeker op 17 april 2015 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in Litouwen en dit met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer.

Artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.”

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – wat de rechtsgrond betreft van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

De Raad stelt vast dat verzoeker, die als langdurig ingezetene in Litouwen een verblijf van meer dan drie maanden beoogde in België met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer, overeenkomstig artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet in ieder geval diende te bewijzen dat hij gemachtigd is om in België te werken, of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging, waarbij hij eveneens een arbeidsovereenkomst of een voorstel voor een arbeidscontract diende voor te leggen op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden. In de bestreden weigeringsbeslissing stelde verweerder in dit verband vast dat verzoeker geen machtiging om een activiteit als werknemer in België uit te oefenen kon voorleggen (onder de vorm van de arbeidskaart B), en evenmin het bewijs dat hij van deze machtiging is vrijgesteld. Deze vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, wordt door verzoeker niet weerlegd. Verzoeker legde enkel een e-mail voor van een manager van een bedrijf alwaar hij drie maanden zou hebben gewerkt, en die positief getuigde over zijn persoonlijke ingesteldheid en arbeidsprestaties, doch aldus blijkt niet dat verzoeker door de hiertoe bevoegde overheid werd gemachtigd om te werken in België en evenmin dat hij zou zijn vrijgesteld van deze machtiging.

Verzoeker betoogt nog dat hij alle moeite deed om de nodige documenten te verzamelen, doch hij verkeerd werd ingelicht door het stadhuis en dat zijn documenten aldaar niet werden aanvaard. Hij stelt dat uit de data van deze officiële documenten duidelijk blijkt dat hij deze reeds langer in zijn bezit had en dat het aan verweerder, en niet aan het stadhuis, toekomt om een waardeoordeel te vellen over deze documenten. Deze documenten waarop hij doelt, en zoals deze door hem worden aangebracht, hebben evenwel geenszins betrekking op de vereiste machtiging om als werknemer actief te zijn in België, of de vrijstelling hiervan. Deze stukken, die bovendien wel degelijk voorhanden zijn in het administratief dossier en aldus door de gemeentelijke diensten tijdig werden overgemaakt aan verweerder, betreffen – naast voormelde e-mail – de medische toestand van verzoeker en het gegeven dat verzoeker in Litouwen niet wordt gezocht en aldaar niet strafrechtelijk werd veroordeeld. Dit betoog van verzoeker vermag aldus geen afbreuk te doen aan het determinerende motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker geen bewijs voorlegde van een machtiging om te werken in België, of van een vrijstelling hiervan.

Aldus blijkt ook geenszins dat, zoals verzoeker voorhoudt, de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing niet accuraat zou zijn. Verzoeker verstrekt in dit verband bovendien ook geen verdere toelichting en beperkt zich tot een algemene en vage bewering die bij gebreke van de vereiste toelichting niet verder kan worden nagegaan.

In zoverre voormeld betoog van verzoeker een kritiek betreft op de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing dat hij evenmin een uittreksel uit het strafregister of een medisch attest voorlegde, stelt de Raad vast dat dit betoog is gericht tegen bijkomende, overtollige motieven zoals deze in deze beslissing zijn opgenomen. Een eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan evenwel niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoeker betoogt verder dat hij geïntegreerd is in België en de Nederlandse taal beheerst. Hij stelt hier zijn leven te willen opbouwen, werkwillig te zijn, als persoon te worden geapprecieerd door zijn omgeving en te hopen na zijn verblijfsmachtiging vast werk te vinden. Hij is van mening dat hij de kans moet krijgen om hier zijn toekomst uit te bouwen. De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker een verblijfsaanvraag indiende als langdurig ingezetene in Litouwen en dit met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer en dat hij aldus diende te voldoen aan de vereisten vervat in artikel

61/7, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Met name dient hij zo een machtiging om in België te werken te kunnen voorleggen, of het bewijs van vrijstelling hiervan. Hij geeft thans aan dat hij graag een verblijfsmachtiging zou verkrijgen op andere gronden – zoals integratie of een loutere werkwilgheid of humanitaire redenen – doch dan komt het hem toe hiervoor de geëigende procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te volgen. Er blijkt niet dat het bestuur, waar verzoeker verzocht om een verblijfsmachtiging als langdurig ingezetene in een andere lidstaat overeenkomstig artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, op zich voormelde elementen in rekening diende te brengen bij de beoordeling van deze aanvraag, voor zover deze al werden aangebracht of aangetoond. Gelet op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – waarvan enkel kan worden afgeweken in geval van welbepaalde hogere rechtsnormen terwijl verzoeker in casu niet aangeeft, en al zeker niet concreet uiteenzet, dat enige specifieke hogere rechtsnorm werd miskend – blijkt ook niet dat deze elementen thans op zich dienstig kunnen worden aangevoerd wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de bestreden beslissingen.

Er blijkt verder niet dat verweerder kennis had van enige wettelijke samenwoning die verzoeker zou wensen aan te gaan in België, zodat ook niet blijkt dat hiermee rekening kon worden gehouden. Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker in dit verband trouwens geen enkel stuk aan.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van het proportionaliteitsbeginsel wijst de Raad erop dat de wetgever weliswaar een recht op een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden heeft voorzien voor een langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch hij aan dit recht duidelijke voorwaarden heeft verbonden. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet verder in beginsel in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling geldt weliswaar “[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, doch zoals hierboven reeds vastgesteld geeft verzoeker in casu niet aan, en zet hij al zeker niet concreet uiteen, dat enige specifieke hogere rechtsnorm werd miskend. Verzoeker betwist niet dat hij een verblijfsaanvraag indiende met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer zonder in dit verband de vereiste stavingstukken te voegen en evenmin dat hij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoeker zich in deze situatie thans dienstig kan steunen op het proportionaliteitsbeginsel. Hij maakt, door erop te wijzen dat hij – terwijl hij wist, of diende te weten, dat zijn verblijf in België precair was en hij enkel gerechtigd was op een verblijf van meer dan drie maanden in België indien hij kon aantonen te voldoen aan de voorwaarden vervat in artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet – intussen geïntegreerd is in België, de Nederlandse taal beheerst, werkwilg is en hier zijn leven wil opbouwen, enige schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur of enig algemeen rechtsbeginsel werd miskend. De Raad

benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur of welke algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.8. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissingen geen gedwongen terugkeer naar Litouwen of enig ander land inhouden. Verzoeker wordt enkel gelast het Belgische grondgebied te verlaten binnen dertig dagen, waarbij het hem vrij staat te kiezen naar welk land waartoe hij toegang heeft hij zich wenst te begeven. Verzoeker stelt nog dat een terugkeer naar het land van herkomst strijdig zou zijn met het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, doch duidt op geen enkele wijze welke concrete bepaling vervat in dit verdrag dan wel in het gedrang zou komen en evenmin op welke wijze de bestreden beslissingen dan wel zouden leiden tot een miskenning van een van de hierin vervatte rechten. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.9. De middelen zijn, in al hun onderdelen en in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS